

- GEERTEN.
Waarom?
- ANGE.
Je wil zoovéél....
- GEERTEN.
Niets méér dan jij.... A l l e s wil je geven. Ik óók.... En samen willen wij het zóó, dat het een wederzijdsche verrijking is....
- ANGE.
Straks zei je in één vrouw álle vrouwen te willen bezitten....
- GEERTEN.
Zou dit kunnen als ik niet in mijzelf alle mannen gáf? Wat is bezitten-in-liefde anders dan een geven-en-ontvangen? Wie liefde aanvaardt zonder terug te schenken, begrijpt haar niet. En krijgt dus niet ten volle, wat hij zou kunnen ontvangen. Hij mist de genieting van het géven. En de durende vermenigvuldiging der gave. Hij is ten slotte even arm als te vóren.
- ANGE.
En ook die gééft zonder te ontvangen, wordt arm.... (*zij verzinkt in gedachten*).
- GEERTEN.
Dáárom je dans. Je wilde niet arm worden. Je intuïtie zocht hem, dien je alles kon geven en steeds rijker zijn. Den man in wien je alle mannen je eigen zou weten..
- ANGE.
Wat je zegt is wáár. Ik hoor het voor het eerst en toch is het mij, als had ik het altijd geweten....
- GEERTEN.
Je wéét álles. Intuïtief. Ik maak het je enkel bewust.
- ANGE.
Dus dat was wat de anderen niet kónden....
- GEERTEN.
Wij zijn ook beiden even gecompliceerd. En onze levensliefde is even fél....
- ANGE.
Ik zie het. (*Hun blikken hechten zich inéén; Zwijgend bestaren zij elkander, als voor het eerst. Dan wenden zij tegelijk, met een diepere uitademing, den blik af. De*
- stilte duurt nog voort....*). Zal ik nu iets voor je spelen?
- GEERTEN (*een huiver van ontroering doorvaart hem. Zijn stem beeft*).
Nóg niet....
- ANGE.
Waarom ontroert je dat zoo?
- GEERTEN.
Ik hoorde het al in verbéélding. Maar wácht nog even....
- ANGE.
Ik geloof, dat ik me nu kon laten gaan....
- GEERTEN.
Ik wéét het.... (*weer stilte*).
- ANGE (*staat op om zich naar het klavier te begeven*).
GEERTEN.
Ange.... (*Zij blijft hem vragend aanzien, licht geleund tegen haar stoel*).... Ik zal niet altijd zoo zijn als vanavond....
- ANGE (*wordt stil, wat strak. Meer en meer maakt zich van beiden een wonderlijke beklemming meester. Hun spreken dempt zich nu en dan tot fluistering*).
In welk opzicht niet....
- GEERTEN.
Soms kan ik bijna niet spreken. En niets ontleden. Dan zal het me genoeg zijn, stil bij je te blijven. Of misschien nu en dan een enkel woord te zeggen, over wat er ons invalt....
- ANGE (*met droomerige teederheid*).
Dacht je, dat ik die stemming niet kon begrijpen?
- GEERTEN.
Ik weet, dat je intuïtief álles omvat. Maar straks zag ik even de angst in je, dat er te veel zelsuggestie bij mij zou zijn. Zoodat die eens kon breken en een pijnlijke ont-nuchtering geven. (*Ange wendt even, lichtelijk-verlegen, het hoofd af*). Daarom bereid ik je vóór.... Anders zou je in mijn zwijgen later wellicht de bevestiging zien van een vermoeden....
- ANGE (*opademend met een glimlach*).
Zul je zoo altijd alles van me wegnemen..